

زندگی دوباره سفید و قرمزها

در دهه ابتدایی قرن ۲۱ حضور پاراگوئه در رقابت‌های جام جهانی یک روایتی برای مقدماتی جام جهانی در قاره آمریکای جنوبی محسوب می‌شد و انتظار می‌رفت پس از عملکرد درخشان در جام جهانی ۲۰۱۰، این تیم به جاه‌طلبی خود در بزرگ‌ترین سطح فوتبال ملی جهان ادامه دهد اما حذف از جام جهانی ۲۰۱۰ با شکست مقابل قهرمان آن دوره یعنی اسپانیا و پس از آن نایب‌قهرمانی در کوپا آمریکا ۲۰۱۱، پایانی بر یک نسل طلایی از فوتبالیست‌های پاراگوئه بود. پاراگوئه پس از آن دو شکست، نتوانست در سه دوره مختلف جام جهانی حضور پیدا کرده و حالا پس از ۱۶ سال وقفه، نهمین حضور غول‌دزمینی قاره آمریکای جنوبی در تاریخ جام جهانی با استفاده از افزایش سهمیه‌های این قاره رقم خورده است. شاید در این نسل از بازیکنان پاراگوئه، خبری از ستاره‌های چون رونکه سانتاکروز که همچنان در ۴۴ سالگی به فوتبال خود ادامه می‌دهد یا دروازه‌بانی افسانه‌ای چون خوزه لوییز چیلاروت نباشد اما پاراگوئه امیدوار است که این دوره از جام جهانی، دوباره آنها را در بزرگ‌ترین صحنه فوتبال جهان با یک عملکرد تاریخی زنده کند؛ عملکردی که شروع آن می‌تواند در اولین بازی میزبان اصلی جام یعنی آمریکا در ورزشگاه سوفای شهر لس‌آنجلس رقم بخورد.

نحوه صعود چگونه بود؟

پاراگوئه یکی از تیم‌هایی بود که به خوبی از فرصت افزایش سهمیه در قاره آمریکای جنوبی برای صعود بی‌درسر به جام جهانی استفاده کرد؛ هشت امتیاز جلوتر از بولیوی که راهی پلی‌آف شد و در نهایت از صعود به جام جهانی باز ماند و هم‌امتیاز با برزیل، اکوادور و کلمبیا، پاراگوئه در نهایت با حضور در رده ششم جدول ۱۰ تیمی مقدماتی جام جهانی در منطقه آمریکای جنوبی، جواز حضور در جام جهانی ۲۰۲۶ را کسب کرد. با ۱۰ گل خورده در ۱۰ بازی، پاراگوئه دومین خط دفاعی برتر در مقدماتی در جام جهانی را پایین‌تر از اکوادور با ۵ گل خورده داشت و البته با ۱۴ گل زده نیز سومین خط حمله ضعیف را پس از شیلی و پرو دارا بود و این آمار نشان می‌دهد که در جام جهانی، احتمالاً با یک تیم تدافعی مواجه خواهیم شد.

بازماندگان اولین دوره

حضور در این دوره از جام جهانی، نهمین حضور پاراگوئه در تاریخ جام جهانی را رقم خواهد زد. آنها یکی از ۱۳ تیمی هستند که در اولین دوره جام جهانی ۱۹۳۰ به میزبانی اروگوئه حاضر بودند و به همین دلیل، پاراگوئه را می‌توان یکی از قدیمی‌ترین تیم‌های حاضر در بالاترین سطح فوتبال ملی جهان دانست؛ تیمی با سابقه دو بار قهرمانی کوپا آمریکا در سال‌های ۱۹۵۳ و ۱۹۷۹، بهترین عملکرد آنها در آخرین دوره حضور در جام جهانی رقم خورد، جایی که با هدایت تاتا مارتینو آرژانتینی سرمربی‌ای که بعدها روی نیمکت بارسلونا و تیم ملی آرژانتین نیز نشست، پاراگوئه در مرحله گروهی موفق به حذف ایتالیا مدافع عنوان قهرمانی شد و با شکست دادن ژاپن در مرحله یک‌هشتم‌نهایی، به جمع ۸ تیم برتر حاضر در جام جهانی رسید. جایی که شکست نزدیک یک بر صفر مقابل اسپانیا قهرمان در روز هدر رفتن یک پانته‌لی، مانع از ادامه مسیرشان شد. حضور آنها در جام جهانی ۲۰۲۰ به عنوان یکی از شش میزبان مسابقات در سالگرد ۱۰۰ سالگی جام جهانی نیز تضمین شده خواهد بود.

مدل بازی پاراگوئه چگونه خواهد بود؟

از لحاظ دفاعی پاراگوئه در یک دهه اخیر یکی از ضعیف‌ترین تیم‌های آمریکای جنوبی محسوب می‌شد اما از آگوست ۲۰۲۴ که هدایت تیم به آلفارو سربنده شده، آنها در ۱۲ بازی رسمی تنها هفت گل دریافت کرده‌اند و با هفت گلین‌شیت، آمار تدافعی بسیار خوبی دارند. در کنار این در خانه، برزیل و قهرمان جهان یعنی آرژانتین را با ۲۳ و ۲۹ درصد مالکیت شکست دادند. پاراگوئه با این رویکرد تدافعی، به زوج خود در قلب خط دفاعی وابسته است؛ گوستاوو گومز کاپیتان باتجربه بالمراس و عمر آلدرته که این فصل در لیگ برتر انگلیس با ساندرلند فصل خوبی را تجربه کرده است. در خط هافبک، پاراگوئه هافبک‌هایی دوند و چنگنده دارد و در خط حمله، وینگرهای خلاق چون رامون سوسا و انیسیسو برگ برنده آلفارو خواهند بود.

پاراگوئه

Group D

هفتمین حضور در جام جهانی

سرمربی: گوستاوو آلفارو (آرژانتین)

کاپیتان: گوستاوو گومز

بهترین عملکرد: حضور در یک چهارم نهایی ۲۰۱۰

رتبه در رده بندی فیفا: ۴۰

ستارگان: خولیو انیسیسو (استراسبورگ)، میگل المیرون (اتلانتا یونایتد) و دیگو گومز (برایتون)

برنامه بازی‌ها:

شنبه ۲۳ خرداد: آمریکا - پاراگوئه ۴:۳۰

شنبه ۳۰ خرداد: ترکیه - پاراگوئه ۷:۳۰

جمعه ۵ تیر: پاراگوئه - استرالیا ۵:۳۰

مهرگی تیم‌های حاضر در جام جهانی

آلبی‌روخا و سودای تکرار جادوی ۲۰۱۰

بازگشت از اغما

فرخ حساسی/ فوتبال در آمریکای جنوبی فراتر از یک ورزش ساده، بخشی از هویت ملی و ریشه‌های فرهنگی مردم است. در میان غول‌هایی نظیر برزیل و آرژانتین، کشوری در قلب این قاره می‌تپد که با پیراهن‌های راه‌راه سرخ و سفید، فرمزها) شناخته می‌شود، است. تیم ملی فوتبال پاراگوئه که با لقب «آلبی‌روخا» (سفید و قرمزها) شناخته می‌شود، به عنوان یکی از اعضای قدیمی کنفدراسیون کونکاکاف، داستانی پرفراز و نشیب را در تاریخ فوتبال جهان از خود به جای گذاشته است. پاراگوئه کشوری است که فوتبال را با گوشت و پوست خود لمس کرده و از همان نخستین دوره جام جهانی در سال ۱۹۳۰، نام خود را در صف بزرگان این تورنمنت ثبت کرد. این تیم که سابقه حضور در ۱۰ دوره جام جهانی (شامل حضور قطعی در ۲۰۲۶ و ۲۰۲۰) را دارد، همواره به عنوان تیمی سخت‌کوش و تدافعی شناخته شده

تیم برگزیند؛ پیراهنی که تا به امروز به عنوان نماد غرور ملی پاراگوئه باقی مانده است. اولین بازی رسمی و جدی آنها در مسابقات قهرمانی آمریکای جنوبی ۱۹۲۱ رقم خورد، جایی که در کمال شگفتی، اروگوئه مدعی و قهرمان سه دوره مسابقات را با نتیجه ۲ بر ۱ شکست دادند. این پیروزی پاراگوئه را به عنوان یک قدرت ناظهور در قاره سبز مطرح کرد و آنها را به پای ثابت تورنمنت‌های بزرگ بدل ساخت.

نخستین طعم موفقیت

دهه‌های ۱۹۳۰ تا ۱۹۷۰ برای پاراگوئه دوران تثبیت بود. آنها در اولین جام جهانی تاریخ (۱۹۳۰) در مسابقات قهرمانی آمریکای جنوبی شرکت کردند. اما این تنها شروع یک مسیر طولانی بود. در سال ۱۹۱۹، با افزایش دعوتنامه‌ها برای مسابقات بین‌المللی، اتحادیه فوتبال پاراگوئه رسماً تیم ملی را تشکیل داد. آنها رنگ‌های پرچم ملی خود را برای پیراهن

تیمی که انعکاس یک ملت است

روایت خاک، رود و رؤیا

آن پیروزی با غرور همراه است اما هرگز به تکبر تبدیل نمی‌شود، و شکست با اندوه همراه است اما هرگز به فروپاشی نمی‌انجامد. در فرهنگ محلی، آوازی به نام «پورو پوره» وجود دارد که شادی و غم را به طور هم‌زمان در خود دارد. تیم ملی پاراگوئه نیز دقیقاً همین‌گونه است؛ ترکیبی که احساسات متضاد را در کنار هم نگه می‌دارد و از دل آنها، هویتی منحصر به فرد خلق می‌کند.

این هویت، ریشه در ادبیات و هنر پاراگوئه نیز دارد. آگوستو روآ باستوس، نویسنده بزرگ این کشور، جمله‌ای دارد که به طرز شگفت‌انگیز با روح این تیم همخوانی دارد: «من منفرج نشدم، زیر دیوار و صدا شدم». تیم ملی پاراگوئه دقیقاً همین است؛ هم دیوار است، هم صدا. دیواری که در برابر فشارها فرو نمی‌ریزد و صدایی که حتی در سکوت، شنیده می‌شود.

در زمین فوتبال، این ویژگی به‌وضوح دیده می‌شود. هر پاس، مانند گلندوزی «آنو پوتی»، تکه‌ای از تاریخ را به زمان حال متصل می‌کند. هر تکل، نه فقط یک اقدام دفاعی، بلکه نوعی بیان است؛ بیانی که مقاومت، از ایستادگی، از نپذیرفتن شکست آسان، حتی شیوه حرکت بازیکنان، نحوه جایگیری آنها، و ریتم بازی‌شان، همگی نشانه‌هایی از فرهنگی هستند که در آن بقا یک هنر محسوب می‌شود.

با پایان هر بازی، چه پیروزی باشد و چه شکست، هواداران در خیابان‌های آسونسیون جمع می‌شوند. آنها فریاد نمی‌زنند، شعار نمی‌دهند؛ بلکه در سکوتی مشترک، احساسی جمعی را تجربه می‌کنند. گویی همه می‌دانند که این تیم، چیزی فراتر از نتیجه است. آنچه اهمیت دارد، ادامه این روایت است؛ روایتی که از دل خاک، از جریان رود و از عمق رُویاها برخاسته است. تیم ملی پاراگوئه شاید هرگز جام جهانی را بالای سر نبرده باشد، اما چیزی را حمل می‌کند که ارزشش کمتر از هیچ جامی نیست؛ هویت. هویتی که در هر بازی، در هر حرکت، و در هر نفس این تیم جاری است. این تیم، جام یک فرهنگ را بر دوش می‌کشد؛ فرهنگی که زنده است، نفس می‌کشد و در هر مسابقه، دوباره متولد می‌شود.

بزرگ، برای نخستین بار بر قلب فوتبال آمریکای جنوبی ایستاده و قهرمان کوپا آمریکا شد. این موفقیت ثابت کرد که پاراگوئه دیگر زیر سایه همسایگان قدرتمندش نیست. در جام جهانی ۱۹۵۸ سوئد، پاراگوئه با خط حمله‌ای آتشین شامل ستارگانی چون آگونزو و ریته، بازی‌های پرگلی را به نمایش گذاشت. اگرچه آنها در یک بازی عجیب ۷ بر ۳ به فرانسه باختند، اما پیروزی بر اسکاتلند و تساوی با یوگسلاوی نشان از قدرت تهاجمی آنها داشت. با این حال، خروج ستارگان بزرگ به مقصد لیگ‌های اروپایی (به‌ویژه اسپانیا) باعث شد تا فوتبال پاراگوئه برای مدتی با افت مواجه شود و تا سال ۱۹۸۶ از صحنه جام جهانی دور بماند.

عصر طلایی و نسل تکرارنشدنی

اواخر دهه ۹۰ میلادی، طلوع نسلی بود که فوتبال پاراگوئه را به اوج اعتبار جهانی رساند. ظهور بازیکنانی نظیر کارلوس گامارا، سلسویا آلالا و دروازه‌بان افسانه‌ای و جنجالی، خوزه لوتیس چیلاروت، تیمی ساخت که در جام جهانی ۱۹۹۸ فرانسه دنیا را مبهوت کرد. آنها در مرحله گروهی بدون شکست صعود کردند و در یک‌هشتم‌نهایی، میزبان قدرتمند (فرانسه) را تا دقیقه ۱۱۴ متوقف کردند؛ تنها یک «گل طلایی» از لوران بلان توانست سد دفاعی مستحکم آلبی‌روخا را در هم بشکند.

موفقیت‌های این نسل با حضور در جام‌های جهانی ۲۰۰۲ و ۲۰۰۶ تداوم یافت، اما دوران طلایی واقعی تحت هدایت تاتا مارتینو، آرژانتینی رقم خورد. او در سال ۲۰۰۷ سکان هدایت تیم را بر عهده گرفت و پاراگوئه را به تیمی تبدیل کرد که در انتخابی جام جهانی ۲۰۱۰، برزیل و آرژانتین را به زانو درآورد. در جام جهانی آفریقای جنوبی، پاراگوئه برای نخستین بار به جمع هشت تیم برتر جهان پیوست و در یک بازی پایانی، تنها با یک گل مغلوب اسپانیای قهرمان شد.

نام‌هایی که در تاریخ حک شدند

تاریخ فوتبال پاراگوئه با نام‌هایی عجین شده که هر کدام وزنه‌ای در فوتبال جهان بودند. خوزه لوتیس چیلاروت نه تنها برای مهار

با پایان هر بازی، چه پیروزی باشد و چه شکست، هواداران در خیابان‌های آسونسیون جمع می‌شوند. آنها فریاد نمی‌زنند، شعار نمی‌دهند؛ بلکه در سکوتی مشترک، احساسی جمعی را تجربه می‌کنند. گویی همه می‌دانند که این تیم، چیزی فراتر از نتیجه است

آلفارو، قهرمان ملی آرژانتینی

گوستاوو آلفارو ۶۳ ساله آرژانتینی به عنوان سرمربی تیم ملی پاراگوئه، تبدیل به یک قهرمان ملی جدید در این کشور پس از پایان ۱۶ سال ناگامی این کشور در صعود به جام جهانی شده است. او که در جام جهانی گذشته هدایت اکوادور را برعهده داشت و در آن جام هم توانست در بازی افتتاحیه میزبان را از پیش رو بردارد، در شرایطی سخت هدایت پاراگوئه را برعهده گرفت؛ جایی که این تیم در کوپا آمریکا ۲۰۲۴، برای اولین بار پس از ۹۹ سال بدون کسب حتی یک امتیاز از دور رقابت‌ها کنار رفت. از زمان حضور آلفارو اما همه چیز تغییر کرد؛ با ۲۴ امتیاز از ۳۶ امتیاز ممکن در مقدماتی با تنها یک باخت در بازی‌های رسمی با یک شکست نزدیک یک بر صفر مقابل پرافتخارترین تیم تاریخ جام جهانی یعنی برزیل، کار بزرگی که او برای تیم ملی پاراگوئه انجام داد باعث شد تا یکی از هواداران تیم ملی فوتبال در این کشور، در یک سوپرمارکت مقابل او زانو بزند و از او بابت شانس‌سگی که برای حضور در جام جهانی به کشور پاراگوئه داده شده تشکر کند و این ویدیو، به‌شدت در فضای مجازی مورد توجه قرار گرفت. او به عنوان سرمربی سابقه قهرمانی در لیگ آرژانتین با دو تیم آرسنال و بوکا جونیورز را هم در کارنامه دارد.

انیسیسو، جوان اول این روزهای پاراگوئه

اگر بازیکنان باتجربه در خط دفاعی و میگل المیرون که سال‌ها در نیوکاسل بازی می‌کرد را در نظر نگیریم، خولیو انیسیسو بی‌تردید ستاره اصلی تیم ملی پاراگوئه است. این بازیکن ۲۲ ساله که پس از عملکرد فوق‌العاده در تیم لیبرتاد پاراگوئه راهی برایتون شده بود، در فصل ۲۰۲۳-۲۰۲۲ با عملکرد درخشان خود در پست وینگر چپ و هافبک تهاجمی، توجهات باشگاه‌های معتبر را به خود جلب کرد و جایزه بهترین گل فصل را از آن خود کرد. او حالا پس از دو فصل نه‌چندان خوب، با حضور در استراسبورگ در آستانه حضور در فینال لیگ کنفرانس اروپا قرار گرفته است. با وجود سن کم، انیسیسو در ۵ سال اخیر ۳۱ بازی ملی را با ۴ گل تجربه کرده و در کوپا آمریکای ۲۰۲۴ که برای پاراگوئه موفقیت‌آمیز نبود، با ۱۴ شوت و ۶ خلق موقعیت، در نیمی از فرصت‌های تیمش اثرگذار بود.

